

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת טו' תשרי התשפ"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	י-ם
18:16	19:06	ר"ת
18:14	19:04	ת"א
18:16	19:05	חיפה
18:16	19:05	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

משל לאדם שהיה צריך לעבור ניתוח. הרופא המרדים הגיע כדי לתת לחולה זריקת הרדמה, אך החולה **סירב בתוקף**. "מדוע?!", שאל הרופא המרדים. "הזריקה כואבת", אמר החולה, "אני מעדיף לעבור את הניתוח בלי הרדמה..." אבל לחתוך בבשר החי כואב הרבה יותר מאשר זריקת ההרדמה. **ייסורי העולם** הזה הם כמו כאב של זריקת הרדמה לעומת כאבים של ניתוח בלי הרדמה של עולם הבא.

ברכות אלקנה ובסביבתו התגוררו רבנים גדולים לצד יהודים פשוטים, שומרי תורה וכאלה שעדיין לא. יהודים של צורה, **תלמידי חכמים**, נצולי שואה, חסידים ואנשי מעשה, שיצרו יחדו פסיפס אנושי מדהים.

אפלו מנקה הרחוב מטעם עיריית ירושלים היה **יהודי מעולי תימן** עטור פאות וזקן שבין נקוי למשנהו שוחח עם העוברים ושבים בדברי תורה כאשר המטאטא בידו. כששאלוהו מדוע הוא עוסק בעבודה 'בוזיה' זו, היה מתרעם ועונה: "נדרתי נדר עוד בתימן והתפללתי שאם **יזכני ה'** לעלות לארץ הקדש, אנקה את רחובות ירושלים"

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

למן שחר טל ילדותו של רבי מאיר **מברי"שלאן**, עת שקד על דלתי תורה בפודיהיץ, לא חדל לעמול ולהתעלות בקנייני התורה, עד אשר היה לגאון מופלא בכל מכמניה, הן בתורת הנגלה והן בתורת הנסתר. אמנם, כדרכם של רבים מצדיקי הדורות בימי קדם, **וכממשיך נאמן** בנתיבות אבותיו הקדושים,

אשר צעדו לאורו של מרן, אור שבעת הימים, הבעל שם טוב הקדוש, לא גילה רבי מאיר את גאונותו לרבים, לא בנגלה ולא בנסתר. אמנם, לעיתים מסוימות, כאשר השעה היתה צריכה לכך, ניבעו סדקים בפרגוד ההסתר, ואור גדול של גאונות בכל מקצועות התורה, הנגלים והנסתרים, בקע **וגילה על טיבו** ומהותו של הגאון החוסה בצל פרגוד ההסתר והענווה.

האדם צריך להכניע את רצונו מפני רצון ה'.

אני אסיר תודה לכל מי שאמר לי 'לא' הם הסיבה שעשיתי זאת בעצמי.

הנבון לומד מניסיונו. החכם מניסיון אחרים.

היהס של הגאון רבי **יצחק בלאזר** לאשתו ולבני ביתו היה מפלא. הוא היה רגיל לומר שיש לאדם להתניח לאשתו בכל הכבוד והנהירות, כמו לאדם זר, לכל יפגע בה באונאת דברים או באיזו מלה מעליבה נעקיצה, והוא היה נאה דורש ונאה מקים. מאשתו הראשונה לא היו לו בנים, ולמרות **סבלו הרב מערירותו**, ועל אף תשוקתו העזה להקים זרע ולהשאיר לו שם וזכר, כפי שהוא מצוין בהקדמת ספרו "פרי יצחק", עם כל זאת, גלגל עימה יותר משלושים ותמש שנה ולא הציץ לה גט. רק אחר **שאשתו באה לפניו** בהצעה זו, והוא כבר יותר מבן חמש שנים שנה, הסכים לגרש אותה.

אבל גם אז דאג לקיומה, נמן לה סכום קסף גדול, שלח אותה לארץ ישראל וכלכל אותה ברחו כל ימי חייה.

על מנת להצליח, הרצון שלך להצלחה צריך להיות גדול יותר מהפחד שלך מהכישלון

סיפור יהונתן יוסף

ששאל את ראש הישיבה **חכם משה צדקה** שליט"א: "אנחנו רואים קו מאפיין של חכמי ורבני ותלמידי **פורת יוסף** שכלם מפלגים בענוה,

מניין זכו לזה, אם למדו בישיבה שעורים בשבח מדת הענוה?" וחכם משה השיב בחיך: "לא היו צריכים שיעורים שכאלה מכיוון שראינו מול עינינו **דגמאות חיות** איך יהודי צריך להתנהג..."

נקודה למחשבה

ספור מפלא ספר מרן רבי **חיים עוזר גרודז'נסקי**, לרבי **ברוך פיבלזון** ר"מ בישיבת ראדוין: כשהתקרב הפגז הכהן הגדול רבי **ישראל מאיר הכהן** מראדוין בעל ה"קפץ חיים" לגיל הזקנה, נשא את **זוגתו השניה**. והנה בשנה הראשונה לאחר נשואיו, לקראת חג הסוכות הקים ה"קפץ חיים" את ספתו ליד הבית במקום שהיה נוהג תמיד להקימה, מקום שאין רבים מהלכים שם. לאחר שהספה כבר עמדה על תלה, נצאה רצנית החוצה, הסתפקה בספה, הרהרה מעט ופנתה אל בעלה: "ישראל מאיר! **המקום אינו מתאים** כלל לספה, לפי דעתי רצוי להעמיד את הספה שם", והצביעה לעבר המקום שסברה כי אם הספה תעמד בו יהיה לה יותר נוח. רבי ישראל מאיר הפנה, שומע את תגובת אשתו שפאה באחור זמן, בולם פיו ומעביר על מדותיו, אינו חס על כל עמלו הרב בהקמת הספה, ועל הפל אינו **חס על זמנו היקר** לו כל כך שהלך לאבוד. אינו חושב להתגונן ב"תזקקה" כי במקום זה עמדה הספה כל השנים, הוא אינו מוציא הנה מהפה, אלא פשוט סותר את הספה בנרירות האפגנית לו, ומקימה מחדש במקום שעליו הצביעה אשתו. אף הספור אינו נגמר בכך. כאשר עמדה הספה במקום החדש, נצאה שוב הרבנית, הסתפקה היטב וכתבה את הענין מחדש. היא פנתה לבעלה ואמרה: "ישראל מאיר! חוזרת אני בי, רואה אני כי צדקת כמה שהקמת את הספה במקום הראשון". **שוב לא אמר** ה"קפץ חיים" דבר נחצי דבר, בנרירות המופתית הוא סותר את הספה ומקימה מחדש במקום שעמדה כל השנים...

כמה ניתן ללמוד מסיפור זה. המידות הענוה **לוותר לשני** אפילו שאתה צודק (העורך)

